

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 71.

Eyvende Session.

47de Møde.

Onsdagen den 13de Februar.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Naar den ærede Landstingsmand siger, at det er et for stort Offer at paalægge dem, og at han er bange for disse mange Raad, vil jeg ogsaa indrømme, at man kan faae for mange af dem, og Enhver, der har taget Deel i den communale Virksomhed, har en god Fornemmelse af det Trættende derved. Men det forekommer mig, at der er en vis Modsigelse fra den ærede Landstingsmands Side; naar han nemlig atter vil beskrive det lidet Tilfredsstillende for Skolebæderne derved, saa kommer han paa en anden Vej, for netop at vise, hvor lidet betydende og tilfredsstillende denne Institution maa være for dem, idet han yttrede, at de ikke skulde have Andet at gjøre, end at komme sammen til maaskee kun eet Møde om Aaret med Amtsraadsmedlemmerne, for at forhandle Skolekredsens Anliggender. Ja, der er virkelig heller ikke i Loven foreskrevet mere end eet Møde om Aaret med Amtsraadsmedlemmerne, efterat de i Forveien ere blevne gjorte bekendte med Planen for Skolefondens Virksomhed, hvor da Overskole-directeuren eller hvem Ministeriet ellers dertil vil bemyndige, vil være tilstede for at forhandle med dem. Jeg troer virkelig ikke, at eet saadant Møde vil være nogen saa væsentlig Byrde, at man i den Henseende behøver at nære nogen Frygt, og paa den anden Side have de dog saamegen Tilfredsstillelse deraf, at denne Institution, mere end mange andre communale Institu-

tioner, maa kunne tiltale de enkelte Kredse, og at der blandt dens Medlemmer maa kunne findes Mænd, som, ved at blive Medlemmer af Amtsskole-directionen, kunne virke til Held for Skolevæsenets Udvikling, naar de føle Kald dertil. Med Hensyn til Kaldbreiten og Skolepengene forekommer det mig ikke, at hvad der derom fremkom fra den ærede Landstingsmands Side, er af den Besskaffenhed, at det kunde sigte til at gjøre Lovforslaget uantageligt. Med Hensyn til Skolepengene kan der allermindst være Tale herom efter den ærede Landstingsmands Mening, og med Hensyn til Kaldelsen da har der stadig fra Forhandlingerne fra tidligere Tid været Tale om, at man maatte gaae ud fra, at der maatte gives Communerne en mere bestemt Indskydelse paa Kaldelsen af Lærerne. Ubetinget at give de mindre Communer en saadan Ret, som fra nogle Sider blev fordret — det er netop et af de Puncter, hvorom der har været allermeest Strid — vilde jeg ansee for meget betænkeligt. Men, naar Indstillingen fra Communens Side er saaledes betinget, at den kan forkastes af Skoledirectionen eller Biskoppen, naar den findes at være alveles forkastelig, og det da kan bringes til Ministeriets Afgjorelse, for det vistnok antages, at man i Communerne ikke let vil gjøre det Slags Indstillinger, ligesom man heller ikke kan antage, at vedkommende Autoriteter ville forkaste eller casere Indstillingen, naar der ikke var overvejelende Grund dertil. At det kan være mindre behageligt for Skolelærerne, vil jeg villig indrømme; men, da de ved denne Lov opnaae saa mange væsentlige Godder, maae de dog ogsaa finde sig i den Ubehagelighed, ligesom jeg er overbevist om, at denne Bestemmelse maa betragtes som en Betingelse for overhovedet at